

ת"ד 6756/08/14 - מדינת ישראל נגד ישראל צונה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 6756-08-14 מדינת ישראל נ' צונה
תיק חיצוני: 467585/2013

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ישראל צונה

פסק דין

החלטתי לזכות הנאשם מחמת הספק מהמיוחס לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול כשהנתיב חסום, אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה והתנהגות הגורמת נזק, עבירות בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**הפקודה**") ולתקנות 21(ב)(2) 64א(2) ו- 68 לתקנות התעבורה, התשכ"א- 1961 (להלן: "**התקנות**").

העובדות שאינן במחלוקת

הצדדים מסכימים כי ביום 20.10.13 בסמוך לשעה 20:00 נהג הנאשם ברכבו בכביש מס' 3 מכיוון כללי מודיעין לכיוון כללי ירושלים. באותה העת נסע בכיוון הנגדי מר חי תייר (להלן: "**המעורב**"). בהגיע הנאשם למחלף לטרון בו בקש לפנות שמאלה לכיוון כביש מס' 1 לירושלים (להלן: "**הצומת**") התרחשה תאונת דרכים בין רכבו לרכב המעורב.

כביש מס' 3 בקטע הצומת בו התרחשה התאונה הינו כביש דו סטרי בעל 3 נתיבים. הנתיב הימני מכיוון נסיעת הנאשם מיועד לנסיעה ישר לכיוון כללי באר שבע, הנתיב השמאלי בו נסע המעורב מיועד לנסיעה ישר לכיוון כללי מודיעין, והנתיב האמצעי מיועד לפניה שמאלה לכיוון כביש מס' 1 כיוון כללי ירושלים, שמסומן בו קו עצירה.

הצדדים אינם חולקים על כך שבצומת מקו העצירה לכיוון הפניה שמאלה לנתיב נסיעת המעורב קיים שדה ראייה רחב

עמוד 1

של 120 מטר ועל כך שלרכב המעורב היתה זכות הקדימה.

אין מחלוקת כי הנזק לכלי הרכב הוא כדלקמן: ברכב הנאשם הנזק הוא בחזית ימנית של הרכב, וברכב המעורב בחזית.

כתוצאה מהתאונה נחבלו הנאשם והמעורב וכלי הרכב שלהם ניזוקו. אין מחלוקת כי ברכבו של הנאשם נסעה אשתו.

המחלוקת

המאשימה טוענת כי הנאשם פנה שמאלה מבלי לתת זכות קדימה לרכב המעורב ובשל כך גרם לתאונת הדרכים.

לעומת זאת טוען הנאשם כי עצר את רכבו קודם לקו העצירה ויתכן שגלש קצת קדימה. בהיותו בעצירה מוחלטת טרם הספיק לפנות שמאלה סטה המעורב מנתיב נסיעתו ופגע ברכבו.

הראיות

מטעם המאשימה העידו גובה עדות המעורב רס"מ יהודה ונטורה (להלן: "השוטר"), בוחן התנועה רס"ב אמיר כרמל (להלן: "הבוחן") והמעורב.

בדיון הוגשו -

ת/1 סקיצה שצייר השוטר לפי הנחיית המעורב.

ת/2 הודעת המעורב.

ת/3 דוח בוחן.

ת/4 5 לוחות תצלומים ובהם 7 צילומים שצלם הבוחן ושני צילומים שצלם המעורב.

ת/5 תרשים תאונת דרכים.

ת/6 מזכר מאת הבוחן.

ת/7 הודעת הנאשם.

ת/8 סקיצה שהוכנה בהנחיית הנאשם.

מטעם הנאשם העידו הנאשם ואשתו גב' מרים צונה (להלן: "אשת הנאשם"). הוגש נ/1 צילום הנזק ברכב הנאשם.

הבוחן העיד כי לא הגיע למקום התאונה במועד התרחשותה ולכן לא ראה את האופן בו עמדו כלי הרכב מיד לאחר התאונה. לדבריו הגיע למקום התאונה מספר חודשים לאחר התאונה כדי למדוד את שדה הראיה במקום.

בחקירתו נשאל הבוחן שאלות לגבי הנזקים שנגרמו לכלי הרכב והשיב כי בדרך כלל בתאונות של פניה ללא מתן זכות קדימה ניתן לראות פגיעות של חזית צד על פי רב באופן אלכסוני (פרוטוקול עמ' 6 ש' 5-6).

בתשובה לשאלה איך הגיע למסקנתו כי הנאשם אחראי לקרות התאונה השיב הבוחן: **"על תקנות התעבורה לפיהם, רכב שמגיע ממול ואני פונה שמאלה צריך לתת זכות קדימה לרכב שמגיע ממול..."** (פרוטוקול עמ' 6 ש' 17-18).

בתשובה לשאלה בדבר האפשרות שהמעורב סטה מנתיבו השיב "... בכך שלא הגעתי בזמן התאונה ולא ראיתי את כלי הרכב לא אוכל להתייחס, הגעתי לאחר התאונה, אני יכול להתייחס לשדה ראייה, ולתקנה עצמה, לא ראיתי את הרכבים בזמן אמת בצומת". (שם ש' 20-21).

בעדותו לא שלל הבוחן את האפשרות שהנאשם כלל לא החל לבצע את הפניה שמאלה והמעורב סטה לנתיב הנגדי. (פרוטוקול עמ' 6 ש' 27- עמ' 7 ש' 6).

גרסת המעורב העולה מעדותו, מהסקיצה (ת/1) ומההודעה (ת/2), היא כי הנאשם החל בפניה שמאלה והתנגש בו בנתיב נסיעתו. לגרסתו הוא נסע ישר ולא סטה מנתיבו.

עוד טען המעורב כי בתמונה מס' 1 בעמ' 12 ללוח התצלומים (ת/4) אותה הוא צילם ניתן לראות כי שני כלי הרכב של הנאשם והמעורב עומדים זה לצד זה מימין לנתיב הנסיעה של המעורב (להלן-הצילום).

הנאשם העיד כי בזמן התאונה היה בעצירה מוחלטת וטרם נכנס לצומת עצר בקו העצירה וכדבריו: **"יכול להיות שהגלגל השמאלי טיפה עלה על הפס אבל עצרתי עצירה מוחלטת ולא חסמתי את נתיב הנסיעה שלו בשום אופן"** (פרוטוקול עמ' 9 ש' 28-29).

בהודעתו במשטרה לעומת זאת ציין כי **"אני לא שולל את זה שיכול להיות שהייתי בתוך הצומת כשפניתי מעט שמאלה. ואז הוא התנגש בי"** (ת/7 ש' 20-21). כשהתבקש בחקירתו הנגדית ליישב את הסתירה אמר: **"יש קו עצירה, כנהגת את עומדת ייתכן שגלגל שמאלה אולי חצי מטר 30 ס"מ מעבר לפס הלבן, מעבר לזה לא"**.

על פי עדותו מרגע שעמד חלפו מס' שניות עד שהתרחשה התאונה. הוא לא ראה את הנאשם אך עם זאת סבר כי המעורב נסע במהירות מאוד גבוהה.

עוד ציין כי הצילום אינו משקף את מצב כלי הרכב מיד לאחר קרות התאונה וכי כלי הרכב הוזזו. לראייה ציין כי דלתות

כלי הרכב בתמונה פתוחות כולל רכב הנאשם שלא היה עימו נהג נוסף. לטענתו כלי הרכב נגררו ידנית בעזרת עוברי אורח כדי לפנות את הכביש. (פרוטוקול עמ' 9 ש' 30-34).

אשת הנאשם אשר אין לה רישיון נהיגה העידה כי בהגיעם לצומת הרכב נעצר על קו העצירה. עוד העידה כי הצילום שהציג המעורב צולם כשעתיים אחרי התאונה. (פרוטוקול עמ' 12 ש' 18) עם זאת אמרה כי זה היה קודם הזזת כלי הרכב (שם ש' 20).

דין

תיק זה יוכרע על סמך העדויות וצילומי הנזקים שנגרמו לכלי הרכב כתוצאה מהתאונה. הבוחן בעדותו לא שלל את גרסתו של הנאשם או את גרסתו של המעורב.

החלטתו להאשים את הנאשם הסתמכה כולה על גרסת המעורב והדין המטיל על הנאשם את החובה ליתן זכות קדימה. הבוחן לא בסס החלטתו על סמך ממצאים עובדתיים בשטח.

מהנזקים שנגרמו לכלי הרכב המתועדים בלוח התצלומים (ת/5) עולה כי ההתנגשות היתה חזיתית, כשברכב הנאשם הפגיעה היתה בחזית הימנית. הנזקים לא שוללים את גרסת הנאשם לפיה הוא עצר את רכבו ולא החל לבצע הפניה וכי רכב הנאשם סטה לכיוונו.

המצב המשפטי

תקנה 64 (ד) לתקנות קובעת כי:

"נוהג רכב המתקרב לצומת שלפניו מוצב תמרור המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיוכל לראות את התנועה בדרך החוצה, ואם סומן קו עצירה - לפני קו העצירה, ויתן את זכות הקדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר." (הדגשה שלי ש.ז.א.)

מתן זכות קדימה מוגדר בתקנה 1 לתקנות באופן הבא:

"מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם".

צומת מוגדר בתקנה 1 לתקנות כך:

"השטח המתהווה על ידי פגישתם של שני כבישים או יותר והמוגבל על ידי קווי שפות הכבישים או אבני השפה של אותם כבישים או על ידי הארכתם המדומה".

מתקנות אלו נובע כי מתן זכות קדימה הינה הימנעות מוחלטת מכניסה לצומת ולו בחסימה חלקית או קלה.

עם זאת לא כל חציה קלה של קו העצירה משמעו כניסה לצומת וחסימתו, אלא יש לבחון אם חצה הנאשם את המשכו הדמיוני של הקו המפריד בין הנתיבים וכך לקבוע אם חצה הנאשם את קו העצירה לתוך הצומת או לא.

והשוו לת"ד (עכו) 10622/02 **מדינת ישראל נ' הישאם**, לא פורסם (מיום 2.6.05) בו נקבע כי על אף שחצה הנאשם את קו ההפרדה לא הוכח כי נכנס לצומת, וראו גם ת"ד (אילת) 1113/06 **מדינת ישראל נ ג דברג**, לא פורסם (מיום 12.2.09)

הנאשם העיד כי יתכן ועבר את קו ההפרדה מעט אך טען כי טרם נכנס לצומת היה הרכב בעצירה מלאה. המעורב טען כי הנאשם היה בנסיעה וכבר החל בפניה ממש לתוך הצומת.

אין בפניי ראיות אובייקטיביות באשר לאופן בו נגרמה התאונה זולת גרסת הנאשם, אשתו והמעורב שאינם עדים נייטרלים.

לאחר ששמעתי את העדים לא מצאתי פגם במהימנותם של העדים ולפיכך לא מצאתי להעדיף גרסתו של אחד מהם.

מסקנתו של הבוחן בנוגע לאשמתו של הנאשם בגרימת התאונה נסמכת כולה על הוראות הדין ועל גרסת המעורב ולא על ממצאים אובייקטיבים ממקום התאונה ומשכך ראיות המאשימה כולן נסמכות למעשה על גרסת המעורב.

מחד לא שוכנעתי למעלה מכל ספק סביר בגרסת המאשימה ומאידך לא מצאתי כי גרסתו של הנאשם בלתי סבירה ומשכך היא מעוררת ספק סביר שלא נסתר על ידי המאשימה.

לא שוכנעתי מעל לכל ספק כי הצילום, צולם מיד לאחר התאונה וגם אם צולם מיד לאחר התאונה אין בפני חוות דעת בוחן תנועה על פיה ניתן לקבוע עובדתית את אופן התרחשות התאונה לאור מיקומם של כלי הרכב בצילום.

אשתו של הנאשם אמנם העידה כי כלי הרכב לא הוזזו אך ציינה כי הצילום צולם שעתיים לאחר קרות התאונה.

לשני כלי הרכב המעורבים בתאונה נגרמו נזקים חזיתיים. המאשימה לא הוכיחה כי הנזקים מובילים למסקנה לפיה סטה הנאשם. הבוחן העיד כי אין לשלול אפשרות כי הנזקים נגרמו כתוצאה מסטיית רכב המעורב. דהיינו הנזקים שנגרמו לכלי הרכב אינם חד משמעיים ואינם מפריכים את גרסת הנאשם.

נקודת האימפקט ברכב הנאשם הינה בחזית הימנית. המאשימה טענה כי מיקום הנזק מעיד על כך שהנאשם סטה מנתיבו. בהקשר זה יצויין כי לו היה הנאשם סוטה לתוך הצומת נקודת האימפקט הייתה צריכה להיות בצידו הימני של הרכב ולא בחזית.

העובדה כי הנזק נגרם בחזית ימנית של רכב הנאשם ולא בצידו הימני מעוררת אף היא ספק ביחס לגרסת המאשימה.

לא די בעצם הטענה כי הנאשם חב בזכות הקדימה ובעצם התרחשות התאונה כדי להרשיעו אלא יש צורך בראיות משמעותיות המעידות על כך שלא נתן את זכות הקדימה בפועל.

כאמור במקרה דנן לא הוכח כי גרסתו של הנאשם בלתי סבירה או בלתי אפשרית, ולפיכך זו מקימה ספק סביר באחריותו לתאונה.

ויפים לכאן דבריו של כב' השופטת קליימן בת"ד (אשק') 8717/00 **מדינת ישראל נ' בראונר**, לא פורסם (מיום 29.11.01):

"שופט אינו בוחן כליות ולב ואין לו אלא את ששומעות אוזניו ורואות עיניו, כאמור בתיק זה לא יצא בוחן לשטח ולא נמצאו כל ממצאים אובייקטיביים אשר יש בהם לתמוך בצד זה או אחר. משפט פלילי לפנינו לכל דבר ועניין ועל התביעה להרים את נטל הראיה המוטל עליה במשפט פלילי מעבר לכל ספק סביר, גם אם עדותו של הנאשם הותירה ספק קל בליבי באשר לאחריותו להתרחשות התאונה הרי על פי הדין הפלילי זכאי הוא להנות מספק זה".

לנוכח האמור, משאין בראיות המאשימה כדי להפריך את גרסת הנאשם אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015 עו"ד כפיר בנימין, והנאשם